

Document finalizat

Cod ECLI

Dosar nr. #####/325/2020

operator 2711

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL #####

SECȚIA PENALĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 20 iunie 2022

Curtea constituită din:

Președinte: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ##### a fost reprezentat de procuror #####.

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de inculpatul #####, împotriva sentinței penale nr. ##### din data de 04.05.2022 pronunțată în dosarul nr. #####/325/2020 de Judecătoria #####.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă pentru inculpatul ##### apărătorul ales, avocat #####.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apărătorul ales al inculpatului arată că acesta nu s-a prezentat la acest termen întrucât este acasă cu copiii pentru că soția inculpatului este suspectă de COVID 19, astfel că nu are cu cine lăsa copiii.

Apărătorul ales al inculpatului depune un set de înscrisuri în circumstanțiere constând în acte de stare civilă și copia contractului individual de muncă precum și motive de apel.

Curtea având în vedere că inculpatul este acuzat că a comis fapta în data de 07.09.2016, în cauză urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 și Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022 se pune problema prescripției răspunderii penale, în condițiile art. 154 alin. 1 lit. d) C.pen., fiind împlinit termenul de 5 ani de la data faptei, și ca urmare este necesar lămurirea întinderii aplicării celor două decizii ale Curții Constituționale.

Astfel, având în vedere că prin Decizia Curții Constituționale nr. 297/2018 s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea "oricărui act de procedură în cauză", din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională; precum și Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022 prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale; observând și considerentele acestor două decizii ale Curții Constituționale, precum și diversitatea opiniilor juridice exprimate vis a vis de consecințele acestor decizii pe planul angajării răspunderii penale

și a statului de drept, așa cum este definit de art. 1 alin. (3) din Constituție; având în vedere practica anterioară a Curții Constituționale (Decizia #/1995, Comunicatul de presă din data de 23 decembrie 2021) precum și prevederile art. 443 cod procedură civilă; instanța de apel apreciază că se impune emiterea unei adrese către Curtea Constituțională.

Raportat la aspectele susmenționate, Curtea pune în discuție emiterea unei adrese către Curtea Constituțională prin care aceasta să lămurească, efectele Deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022, (fără a se avea în vedere efectele OUG nr. 71/2022) respectiv:

- dacă în lumina celor două decizii, după data de 25.06.2018 (data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018) și până la data de 09.06.2022 (data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022); instituția prescripției speciale reglementată de art. 155 cod penal a mai fost în vigoare/aplicabilă; jurisprudența națională constantă și majoritară în intervalul 25.06.2018- 09.06.2022 care s-a raportat la paragraful 34 al Deciziei nr. ###/2018, fiind aptă să suplinească lacuna legislativă a art. 155 alin. 1 cod penal;

- dacă cele două decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecința aplicării lor în toate cauzele ce nu au fost judecate definitiv până la data de 09.06.2022, indiferent de data săvârșirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal);

- dacă cele două decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecința aplicării lor în toate cauzele care au fost judecate definitiv după data de 25.06.2018, până la data de 09.06.2022, indiferent de data săvârșirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal); cu consecința posibilității exercitării de către cei interesați a contestației în anulare în condițiile art. 426 alin. 1 lit. b) cod procedură penală.

Apărătorul ales al inculpatului arată că este de acord cu amânarea cauzei pentru emiterea adresei către Curtea Constituțională.

Reprezentanta Ministerului Public apreciază că se impune sesizarea ÎCCJ - completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Instanța prorogă punerea în discuție a cererii de sesizare ÎCCJ - completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, formulată de reprezentanta Ministerului Public; după primirea răspunsului de la Curtea Constituțională.

CURTEA

Față de cele puse în discuție din oficiu; în aprecierea Curții de Apel #####, în prezenta speță se impune emiterea unei adrese către Curtea Constituțională, care să lămurească aplicabilitatea celor două decizii susaminate; pentru următoarele considerente:

Inculpatul a fost trimis în judecată în dosarul nr. #####/325/2020 al Judecătoriei #####, cauza fiind înregistrată pe rolul pe rolul Curții de Apel ##### la data de 19.05.2022, în urma apelului declarat de inculpat.

Prin actul de sesizare al instanței, inculpatul a fost trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de conducere a unui vehicul de către o persoană căreia dreptul de a conduce i-a fost anulat, prevăzută de art. 335 alin. 2 C. pen., complicitate la fals material în înscrisuri oficiale, prevăzută de art. 48 alin. 1 C. pen. raportat la art. 320 alin. 1 C. pen. și uz de fals, prevăzută de art. 323 C. pen., totul cu aplicarea art. 38 alin. 1 C. pen.; reținându-se în esență ca stare de fapt că în data de 07.09.2016, în jurul orelor 12:50, a fost depistat în trafic de organele de poliție în timp ce

conducea autoturism cu permisul anulat, prezentând totodată organelor de poliție un permis de conducere emis de autoritățile din Ungaria, dovedit ulterior ca fiind fals; ca urmare s-a reținut și că inculpatul a contribuit la falsificarea permisului de conducere emis de autoritățile maghiare prin punerea la dispoziție a documentelor personale și datelor de identificare unei persoane necunoscute.

În cauză urmare a celor două decizii ale Curții Constituționale respectiv Decizia Curții Constituționale nr. 297/2018 și Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022 se pune problema prescripției răspunderii penale, în condițiile art. 154 alin. 1 lit. d) c.pen., fiind împlinit termenul de 5 ani de la data faptei, și ca urmare este necesar lămurirea întinderii aplicării celor două decizii ale Curții Constituționale.

Sub aspectul aplicării în timp a efectelor unei decizii a Curții Constituționale este relevant paragraful 169 din Decizia Curții Constituționale nr. 417/2019 din 3 iulie 2019; din care rezultă că, potrivit jurisprudenței sale generate în temeiul art. 146 lit. e) din Constituție, efectele deciziilor pronunțate vizează, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, situații juridice nedefinitiv consolidate. În cadrul acestei noțiuni autonome se includ cauzele aflate în curs de judecată, cele care, deși au fost soluționate printr-o hotărâre definitivă, pot fi contestate în măsura în care justițiabilii sunt încă în termenul de exercitare a căilor de atac extraordinare corespunzătoare, precum și cauzele viitoare. Având în vedere obligația constituțională a Curții Constituționale de indicare a conduitei de urmat de către autoritățile publice implicate în conflict, revine acesteia competența de a particulariza, în funcție de specificul fiecărei cauze în parte, situațiile juridice nedefinitiv consolidate cărora li se aplică decizia astfel pronunțată.

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 54/2014 rezultă că, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile de constatare a neconstituționalității, pronunțate de Curtea Constituțională produc efecte juridice erga omnes de la publicarea lor în Monitorul Oficial al României, Partea I. În acest sens, Curtea constată că, din momentul în care o dispoziție legală a intrat în vigoare, potrivit Constituției, acea dispoziție legală beneficiază de prezumția de constituționalitate. Această prezumție este, însă, relativă, ea putând fi răsturnată în urma unei decizii a Curții Constituționale de constatare a neconstituționalității, care produce efecte de la data publicării sale. Deciziile Curții Constituționale se aplică de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, inclusiv cauzelor soluționate, dar în care s-a admis o excepție de neconstituționalitate, precum și celor aflate pe rolul instanțelor judecătorești,

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 504/2014, paragraful 15 rezultă că nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

Rolul decizional conferit instanțelor urmărește înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, Curtea de la Strasbourg a statuat că art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza S.W.

împotriva Regatului Unit, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza ##### și #####-Pidhorni împotriva României, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza Del Rio Prada împotriva Spaniei, paragrafele 92 și 93). (Dec. C.Const. nr. 137/2017 parag. 26)

Din considerentele Deciziei Nr. ##/2017 din 15 mai 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, rezultă că interpretarea și aplicarea legii constituie atributul exclusiv al instanțelor de judecată, iar unificarea jurisprudenței este atributul exclusiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum reiese din prevederile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Art. 146 lit. d) din Constituție stabilește în competența Curții Constituționale numai atribuția de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate, privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești. Deciziile Curții Constituționale și cele ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia unificării jurisprudenței pe calea pronunțării unei hotărâri prealabile sau a unui recurs în interesul legii sunt acte jurisdicționale cu forță obligatorie, atât în ceea ce privește considerentele, cât și dispozitivul, însă această caracteristică se circumscrie doar considerentelor decisive, care fundamentează și explică soluția adoptată în limitele atribuțiilor recunoscute prin legea fundamentală Înaltei Curți de Casație și Justiție și Curții Constituționale.

În considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 422/2021, Curtea a reținut, în ceea ce privește efectele unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate, că decizia de constatare a neconstituționalității face parte din ordinea juridică normativă, prin efectul acesteia prevederea neconstituțională încetându-și aplicarea pentru viitor. Totodată, în legătură cu efectele deciziilor Curții Constituționale, în ceea ce privește atât considerentele, cât și dispozitivul acestora, a reținut că, în jurisprudența sa, a statuat în mod constant că puterea de lucru judecat ce însoțește deciziile Curții Constituționale se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, inclusiv efectului general obligatoriu al deciziilor de constatare a neconstituționalității. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții, prin sintagma "considerente pe care dispozitivul deciziei Curții se sprijină" se înțelege ansamblul unitar de argumente, care, prezentate într-o succesiune logică, realizează raționamentul juridic pe care se întemeiază soluția pronunțată de Curte, astfel încât nu poate fi acceptată teza potrivit căreia în conținutul unei decizii a Curții ar putea exista considerente independente de raționamentul juridic care converge la soluția pronunțată și, implicit, care nu ar împrumuta caracterul obligatoriu al dispozitivului actului jurisdicțional. Prin urmare, întrucât toate considerentele din cuprinsul unei decizii sprijină dispozitivul acesteia, Curtea a reținut că autoritatea de lucru judecat și caracterul obligatoriu al soluției se răsfrâng asupra tuturor considerentelor deciziei.

Sub aspectul efectelor și aplicării în timp a deciziilor Curții Constituționale relevant este și paragraful 52 al Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016 din 16 februarie 2016, în care Curtea reamintește caracterul erga omnes și pentru viitor al deciziilor sale, prevăzut la art. 147 alin. (4) din Constituție. Aceasta înseamnă că, pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată. În ceea ce privește hotărârile definitive, această decizie poate servi ca temei de revizuire, în cauza în care s-a ridicat excepția de

neconstituționalitate, precum și în cauzele în care au fost ridicate excepții de neconstituționalitate similare, înaintea datei publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. ###/2018, a constatat că soluția legislativă, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, este neconstituțională; totodată a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu cele ale unei legi penale de dezincriminare, este neconstituțională.

În paragraful 56 al acestei decizii se reține referitor la principiul autorității de lucru judecat, fundamental în ordinea juridică națională și europeană, precum și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, că atingerea adusă acestuia prin legislația națională trebuie să fie strict limitată, derogarea fiind permisă doar dacă o impun motive substanțiale și imperioase, ori o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate referitoare la o normă de incriminare constituie un motiv substanțial și imperios care să justifice derogarea de la principiul autorității de lucru judecat, fiind astfel permisă și posibilă afectarea principiului securității raporturilor juridice. Drept urmare, derogarea menționată se justifică prin intervenirea unui motiv "substanțial și imperios", respectiv decizia de admitere a Curții Constituționale privind o normă de incriminare. În paragraful 52 al aceleiași decizii se reține că a admite că declararea neconstituționalității unei norme de incriminare într-o cauză penală nu ar avea niciun efect asupra situației persoanelor condamnate definitiv la închisoare în alte cauze penale înseamnă a admite că aceste persoane trebuie să continue executarea pedepselor aplicate chiar dacă temeiul legal al condamnării lor a dispărut. ... Este adevărat că, potrivit Constituției, numai legea penală poate retroactiva, dar, dacă decizia Curții Constituționale vizează o lege penală de incriminare, este inadmisibil ca aceasta să aibă efecte mai restrânse decât cele ale legii de dezincriminare. Sancțiunea aplicată legii, respectiv lipsirea de efecte juridice, produce consecințe similare abrogării sale, astfel că efectele deciziei Curții Constituționale nu pot decât să fie asimilate cu cele ale unei legi de dezincriminare. Din paragraful 53 al aceleiași decizii rezultă expres că argumentele anterioare sunt valabile și pentru deciziile Curții Constituționale care au ca efect micșorarea limitei maxime a pedepsei prevăzute de lege.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 297/2018 din 26 aprilie 2018 publicată în M.Of. nr. 518 din 25 iunie 2018, soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea "oricărui act de procedură în cauză", din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, a fost declarată neconstituțională.

În considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 se reține că:

„25. Mai mult, prin Decizia nr. #.092 din 18 decembrie 2012, Curtea a statuat că prescripția aparține dreptului penal material, și nu dreptului procesual penal și că, așa fiind, prescripția este o cauză de înlăturare a răspunderii penale. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, înlăturându-se răspunderea penală, se înlătură și acțiunea penală, dar acesta este un efect derivat, de ordin procesual, ce decurge din primul efect, din înlăturarea răspunderii penale, efect de ordin material. Prin urmare, Curtea a conchis că prescripția răspunderii penale apare ca o cauză de înlăturare a răspunderii penale și, pe cale de consecință, ca o cauză de înlăturare sau de neaplicare a pedepsei, cauză care face să înceteze dreptul de a trage la răspundere penală și obligația corespunzătoare. ...

31. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma "oricărui act de procedură" din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale. ...

34. Având în vedere considerentele mai sus arătate, Curtea constată că soluția legislativă anterioară, prevăzută la art. 123 alin. 1 din Codul penal din 1969, îndeplinea condițiile de previzibilitate impuse prin dispozițiile constituționale analizate în prezenta cauză, întrucât prevedea întreruperea cursului prescripției răspunderii penale doar prin îndeplinirea unui act care, potrivit legii, trebuia comunicat, în cauza în care persoana vizată avea calitatea de învinuit sau inculpat.”

Față de dispozitivul Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 și considerentele acesteia, jurisprudența în majoritatea sa (dacă nu unanim în ultima perioadă), a reținut că, pentru a exista un act care a întrerupt prescripția răspunderii penale a inculpatului, acesta trebuia să fie un act de procedură care trebuie comunicat inculpatului.

În doctrină existentă pe perioada aplicării codului penal din 1969 s-a arătat că întreruperea cursului prescripției poate avea loc numai în urma îndeplinirii unui act de urmărire sau de judecată care, după lege, trebuie comunicat învinuitului (actualmente suspectului - nota instanței) sau inculpatului. Astfel, se comunică arestarea preventivă, punerea în mișcare a acțiunii penale, citațiile, hotărârile date în cursul judecății etc. Tot acte comunicate, se consideră interogarea, confruntarea, percheziția, etc. Vor exista atâtea întreruperi succesive câte acte procesuale au fost efectuate succesiv și la date diferite.

Actele care produc întreruperea trebuie să îndeplinească anumite condiții: să se efectueze înaintea termenului de prescripție; să fie efectuate de organele judiciare competente; să fie întocmite valabil; să fie comunicate învinuitului sau inculpatului, conform prevederilor legale ori să fie realizate în prezența acestuia.

După efectuarea actului întrerupător începe să curgă un nou termen de prescripție având aceeași durată, fără a se ține seama în calculul termenului de prescripție de intervalul de timp anterior întreruperii (Drept penal, Parte Generală, Vol. II, prof. univ. dr. #####, pag. 520, 521, Editura Fundației „Chemarea” Iași 1992).

Tot în doctrină s-a arătat că termenul de prescripție început sub codul anterior se poate continua sub noul cod, ori se poate întrerupe prin efectuarea de acte procedurale sub vechiul cod. Într-un astfel de caz, se va aplica legea mai favorabilă, atât în legătură cu durata termenului, cât și al actelor care întrerup prescripția (Drept penal, Parte Generală, prof. #####, Universitatea ##### Bolyai, Cluj-#####, Facultatea de Drept, anul 1976, pag. 364).

Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022, în special paragrafele 72 și 73 arată că instanțele judecătorești greșit s-au raportat la considerentele din paragraful 34 al deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, neavând căderea de stabili ele însele cazurile de întrerupere a prescripției răspunderii penale, iar pe perioada dintre data publicării Deciziei #####/2018. și până la intrarea în vigoare a unui act normativ care să clarifice norma art. 155 alin. 1 cod penal, prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul termenului prescripției răspunderii penale, fondul activ al legislației nu conține vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale. Cauza care a generat introducerea pe cale jurisprudențială a

cazurilor de întrerupere a prescripției speciale a fost interpretarea greșită a Deciziei ##### ca fiind o decizie interpretativă, în loc de o decizie simplă/extremă.

În prezent urmare în special a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022, întinderea aplicabilității acesteia nu este lămurită în mediul juridic, cu toate că acest aspect este deosebit de important inclusiv sub aspectul statului de drept/ordinii sociale, în contextul în care opiniile sunt diverse sub aspectul efectelor acestei decizii în special pe trecut.

Respectiv nu este clar dacă urmare a deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022, în cauzele nejudicate definitiv, actele procedurale interpretate de instanțele naționale ca fiind întrerupătoare de prescripție, mai pot fi considerate ca producând un astfel de efect; iar în cauzele judecate definitiv după publicarea Deciziei nr. ###/2018, până la publicarea deciziei nr. ###/2022 se mai poate susține existența prescripției speciale, iar dacă nu, dacă în aceste cauze cei interesați au deschis contestația în anulare.

Motiv pentru care,

DISPUNE

Emiterea unei adrese către Curtea Constituțională, prin care să lămurească efectele Deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022, (fără a avea în vedere efectele OUG nr. 71/2022), respectiv:

- dacă în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 și Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022, după data de 25.06.2018 (data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018) și până la data de 09.06.2022 (data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022); instituția prescripției speciale reglementată de art. 155 cod penal a mai fost în vigoare/aplicabilă; jurisprudența națională constantă și majoritară în intervalul 25.06.2018- 09.06.2022 care s-a raportat la paragraful 34 al Deciziei nr. ###/2018, fiind aptă să suplinească lacuna legislativă a art. 155 alin. 1 cod penal;

- dacă cele două decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecința aplicării lor în toate cauzele ce nu au fost judecate definitiv până la data de 09.06.2022, indiferent de data săvârșirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal);

- dacă cele două decizii produc efectele unei legi penale mai favorabile cu consecința aplicării lor în toate cauzele care au fost judecate definitiv după data de 25.06.2018, până la data de 09.06.2022, indiferent de data săvârșirii faptei (pe vechiul sau noul cod penal); cu consecința posibilității exercitării de către cei interesați a contestației în anulare în condițiile art. 426 alin. 1 lit. b) cod procedură penală.

Prorogă punerea în discuție a cererii de sesizare ÎCCJ - completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, formulată de reprezentanta Ministerului Public la un termen ulterior comunicării răspunsului la adresa emisă către Curtea Constituțională.

Amână judecarea cauzei la data de 19 septembrie 2022, sala 280; pentru când inculpatul are termen în cunoștință.

Pronunțată în ședința publică din 20.06.2022.

Președinte,
Grefier,

Încheiere de ședință din 20.06.2022, cod RJ eed5d95dd (<https://rejust.ro/juris/eed5d95dd>)

#####

#####

Termen de judecată la 19 septembrie 2022, sala 280

Intimat inculpat ##### avocat ales

Red. #####/Tehnored. #####/1 ex./20.06.2022

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO